

Kollár Dávid

Ponyva

Dübörög a sherman és lankad az éj
Hídverő rockerek szittyán bemérnek
Halni kellene, de inkább lelépek,
ha ponyvával kezében hallgat a mély

Pikkelyes homályba ritkul a ritmus
Szélütés vágja gerincre a tájat
S míg vénülő nimfák bölcsen kívárnak,
a herétlen kéjben feltámad Eastwood

Nyugatnak vágat, kiköpi a strófát,
gebednek rá a tetten ért szavak
Míg nimbusza alatt lötyög a lóhát

Ő – salétromfénybe foszló alak –
két spleent bedob, feltámaszt egy rózsát
Elgörbül a tér, míg az idő halad

Aranypart

$$d = \sqrt{(b_1 - a_1)^2 + (b_2 - a_2)^2}$$

(Két pont távolsága)

Euklidészi síkokról álmodsz
Lopott elv szerint heversz a parton,
míg kelyhéből kilöttyen az alkony
Akárcsak Platón, bírod a pátoszt

Eszedbe jut nagyapád kék szeme,
a tér ladikja az idő vizén
ringatja új mítoszáat, s mint szirén-
ének zsibbaszt az olcsó gépzene

A felszínen szocreál indián
vágat Szkülla és Kharübdisz között
A kalkulus túl Aritmetikán,

megbabonáz: a távolság örök
Mint újgörög balkáni Mohikán
Húzd meg végre a legelső köröd!

Noir

„Túl jól fest holtan”
Tandori Dezső

Ahogy Neo a noirban puhítja
testét s a nőket, magára ismer:
Átlagos alak, különös „nigger”
lába közt enyhén dagad a líra

Lehetne szebben is festő hulla
Döggút dumáját bírja a néző,
kietlen kaland, születni késő
Elkenődik egy foszló árny rúzs

A kiberpunk álmatag szemében
megcsillan az amatőr túlvilág
Hiába mocskolják hófehéren

platinaszőke luxus Dáliák
Csípőből lő Szaturnusz jegyében
A felszálló füstben vér s ködvirág

Camera Obscura

Gettókeményre szívott Szándokán,
ki ha verset ír is, macho marad
Áthajózik a killer ég alatt
Az utcanővé feslett mű fokán

Nincs se kérdés, se játszi arcmodor
A film hőse mint szapult entitás
Baglyát bűvölve tölti alkonyát,
majd felpörög, ha véget ér a sor
A nyelv díványán szerepet remél,
hisz síkképernyős petting a líra,
mely a kelléktár mélyéről mesél

Hol ritmizál s kiszámol a díva,
míg a költő mint poszt-Bogart henyél,
a kocsmapulton: bourbon és mirha

Szilveszteri capricco

A golyó vas ízét nem feledhetem
Rám hűl az éj és elindul az utca
Betévedt arcok hígulnak a klubba
s metahús csajsziak lökik a tereken

Jack Beauregardok szédítik a diszkót
Nemtelen yuppik lőnek a homályba
S Pszükhé a pultnál mintha arra várna,
hogy BÉPÉ cityben nyomjuk a Friszkót

Nagyanyám pléhpofa dj-ként játszik
Fölöttünk éppen megnyílik a mennybolt
– Gyerünk nagymuter mixelj egy titánit! –

Olyan idő jön amilyen még nem volt
Nekem már nyóc', hogy ez vagy az a másik
csak long live halálig, szóljon a Les Paul

Tájkép

*„Patkánytej izzik pasztell délután”
Nemes Z. Mórió*

Míg én valami maníros
dumával traktálok X. Y.-t,
a kakas fixbe kurblizza
a négyütemű hajnalt
Jól fésült hettiták robognak
a bóbitás földeken,
hogy szépre füttyüljék
a nagyvárosi nőket
Bevallom lenyűgöz
ez a kissé didaktikus kép,
még a berregő égbolt is
összeér fölöttünk
S X. Y. szemében már ott lapul
az elkerülhetetlen happy end

Beckett-parafrázis

Boginak

Magába zárod az időt
mint egy könyvet
Jól tudod te is, a szavak
nem felejtnek

Üvegként töröd át
a jelentés napsütötte síkjait
Szótlanul, a rád zárt
szótagok között

Let's Rock

„*The mighty arms of Atlas,
Hold the heavens from the earth*”
Led Zeppelin

X. Y. lelkében a logosz gyakran
geometriai formákat ölt
Kiszámításukkal azonban
nem fáradnék ($b^2 = a \times (a - b)$)
a képlet tetszés szerint behelyettesíthető)

Elég annyi, hogy az *örökmáriák*
és *-józsefek* mind csodájára járnak
a „Napsütötte Sáv”-ban
(Mármint a lokálban, a Práter utca sarkán)
Mértani pontosságú lelki élete
ott ér el minket s az Achilles last stand
ritmusára száll ránk

Eposzi és kihívó gitárjátéka
eltartja a mennyboltot a földtől

Az ifjú Dezső egynyári szerelme:

„...*minden megértés félreértés,
a félre megértése nélkül*”
Niklas Luhmann

e4 e5
Vh5* Hc6
Fc4 Hf6
Vxf7#

*Az időzítés fontos, korai még a vezért megtámadni